

En bok värd större spridning

>> LITTERATUR

Författare **Anders Bylander**
Titel **Ljusets barn**
Förlag **Atremi**

Utsidan kan narra en till förhastade slutsatser. "Inte ännu en av dessa jolmiga fromhetsövningar", tänkte jag när jag greppade Ljusets barn. Suddig solnedgång vid vatten, enkel teknik och layout. Det signalerar ett innehåll som sällan lämnar några djupare spår.

Så började jag läsa. Och fascinerades. Det var ju en riktig roman, en väl-

berättad och djupsinnig släkt-historia kring brukssamhället Norrahammar. Den är värd att nå ut till en större läsekrets.

Berättarjaget har ett uppdrag, att upplysa omvärlden om den profetia som förfadern lagt in i klotet under tuppen på kyrkspiran. Genom boken får vi följa pojkens förhållande till tron och kallelsen, som mognar och så småningom, med hjälp av en kristen kamrat, får mer mänskliga än messianska proportioner.

Språket är både stramt

och milt, i sig en värdefull upplevelse för läsaren. Jag stryker under: "Mamma är alltid barntillåten. Man känner sig hemma i hela världen. En mamma är som ett rum för allt levande."

Dualismen är tydligast i början. Själafienden tar gestalt både i klockan, nazismen och "indelningsmännen", de som utarmar samhället. Frälsningen, nåden som finns inom räckhåll för var och en, Guds rike är här och nu. Mot slutet går berättelsen mot den enhet som är kristen tros längtan: att Gud är allt i alla.

Anders Bylander är en mogen författare som lyck-

as föra berättelsen framåt, samtidigt som han väver ihop den med Platons idévärld, citat av Bo Setterlind och Shakespeare, konstnären David Ralson. Ibland balanserar berättarens teologi mellan traditionell tro och något annat, som kunde ha givit en fadd eftersmak om detta vore en fackbok eller en självbiografi.

Men jag läser Ljusets barn som en roman, en bok utan spår av andra anspråk än att berätta om en möjlig kärlek mellan alla människor. Och läst så lämnar den bara en god värme efter sig.

ERIKA CYRILLUS